

A MEGMENTETT MAGYAR ÖRÖKSÉG-DÍJRÓL

A II. világháború után eltelt ötven évben a magyar történelem, benne társadalmi-, tudományos- és kulturális múltunk – az adott időszak egyoldalú, diktatórikus ideológiájának és az annak megfelelő gyakorlatnak köszönhetően – torz módon jelent, és sok esetben jelenik meg még ma is, a közvélemény előtt. Ennek jellemzője, hogy a negatív történések voltak (vannak) túlsúlyban, csökkentve ezáltal a magyarság önazonosság-tudatát, rombolva önbecsülését, lényegében a magyar nemzetet.

Ez a felismerés ösztönözte arra a Magyar Örökség-díj megálmodóit és létrehozóit – *Farkas Balázst, Fekete Györgyöt és Makovecz Imrét* – 1995-ben, hogy „megalapítsák” a Magyar Nemzet Láthatatlan Múzeumát, azt a virtuális gyűjteményt, amelynek gyűjtőkörét a magyar nemzet építő teljesítményei képezik: egyéni és kollektív teljesítmények, helyállások, erőfeszítések, alkotások.

E múzeum állományának gyarapítása oly módon történik, hogy az állampolgárok, a magyar nemzet polgárai – államhatároktól függetlenül – tehetnek és tesznek javaslatot azokra a személyekre, együttesekre, alkotásokra, amelyeket érdemesnek tartanak arra, hogy bekerüljenek a Magyar Nemzet Láthatatlan Szellemi Múzeumába. Az így beérkezett állampolgári ajánlások alapján javasol egy szakértőkből álló bizottság, a Magyar Örökség-díj bírálóbizottsága évente négy alkalommal hét-hét személyt, együttest vagy alkotást arra, hogy a magyar örökség részei legyenek. A bírálóbizottság javaslatai megtételénél több szempontot igyekszik figyelembe venni. Fontos tényező, hogy olyanok is díjat kapjanak – az alapítók szándéka szellemében –, akikről az elmúlt évtizedekben elfelejtkeztek, vagy akiket szándékosan háttérbe szorítottak, illetve tevékenységük nem volt eléggé közismert, és épp a javaslatot tévők hívták rájuk föl a figyelmet. Nem hagyhatja figyelmen kívül a bizottság azon nagyjainkat sem, akik ismertek, elismertek, nyilván ők is jogosan kerülnek be a Magyarság Láthatatlan Szellemi Múzeumába. További szempont, hogy lehetőség szerint megfelelő arány legyen a díjazottak és *postumus* díjazottak között, továbbá a szellemi, kulturális, tudományos élet különböző szakterületei között. A bírálóbizottság javaslatait felkért szakértők – laudátorok – támasztják alá, ténylegesen szakmai alapon, és e szakmai megerősítés után kaphatja meg a díjra javasolt a Magyar Örökség-díjat, és kerülhet be az említett virtuális múzeumba. A Magyar Örökség-díj Aranykönyvei rögzítik a ténytet, a díjazott pedig oklevelet kap erről.

A Magyar Örökség-díj közel negyedszázados története azt mutatja, hogy a díj alapítói valami nagyon fontos dologra éreztek rá: a sok-sok beérkező állampolgári javaslat, a laudátorok szakmai munkája, a díjkiosztó ünnepségek hangulata, a díj rangjának, ismertségének és elismertségének növekedése igazolja ezt.

Fontos tény, hogy a díj kizárólag eszmei elismerést jelent, nem jár pénzjutalommal. Éppen ezért találó *Ablonczy Lászlónak*, a Nemzeti Színház volt igazgatójának megfogalmazása, miszerint a *Magyar Örökség-díj szellemi becsületrendnek* tekinthető.

A Magyar Örökség-díjat a Magyar Örökség és Európa Egyesület gondozza. A díjjal, a díjkiosztó ünnepségekkel és magának az egyesületnek a működtetésével kapcsolatos költségek évente közel 3 millió forintot tesznek ki. Az egyesületi tagdíjakból, a kiadásokhoz képest csekély alapítványi támogatásokból ez az összeg nem fedezhető, annak ellenére sem, hogy a Magyar Tudományos Akadémia nem kér terembérletet (de a technikai költségeket, a terem takarítását természetesen nem tudja vállalni), az okleveleket *Vincze László* papírmerítő mester kezdetektől fogva térítésmentesen készíti el, és természetesen az egyesület vezetősége és a bírálóbizottság tagjai is társadalmi munkában végzik feladataikat. Mindez az elmúlt hónapokban odáig vezetett, hogy magának a díjnak a léte – vagy legalábbis folyamatosága – forgott veszélyben.

A meghúzott vészcsengőnek számunkra meglepő, megható és felemelő hatása lett: néhány hét alatt több mint nyolcszáz ezer forint támogatás érkezett az egyesületnek, jótékonyági koncertből, ott eladott CD-ből, egyéni és csoportos, intézményi adományokból. A Magyar Örökség-díj további léte ennek a nagy társadalmi támogatottságnak köszönhetően legalábbis egyelőre biztosítva van. Mindezt a támogatásért a Magyar Örökség és Európa Egyesület vezetősége és a Magyar Örökség-díj bírálóbizottsága nevében köszönetünket fejezzük ki minden adományozónak, minden támogatóknak. Talán nem túlzás, ha kijelentjük, hogy ilyen mértékű segítőkészségnek a tettekben is jelentkező megnyilvánulása a Magyar Örökség-díjon is túlmutató jelentőségű, és azt a reményt élteti, hogy a magyarságnak, Magyarországnak nem csak múltja, öröksége van, hanem jövője is.

Budapest, 2009. december 15.

Dr. Fekete György
a Magyar Örökség-díj alapítója
a bírálóbizottság alelnöke, szóvivője

Dr. Hámori József
a Magyar Örökség-díj
Bírálóbizottságának elnöke

Dr. Schulek Ágoston
a Magyar Örökség és
Európa Egyesület elnöke